

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ausonio Correctori. 263.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

δυσμωτῆς. σ' ἔμωρα τῆε ποίνῃ αὐτῶ
ἔ' ἔρημά ται εἴκεν, ἀλλ' εὐσεβείας ἢ
εὐκλείας πρὸς τῶτον σπιδουσα μὲν ὡ
τῶν ἀγῶνα.

Αὐτονίω κορρίκτοι. σζγ.

Καλὸς ἂν, ὠ ἐλλογμώτατε, διο-
κήσας πλὴν ἀρχαίῳ, εἴ τῃ μὲν δικαίῃ
φύλαξ ἀκλιπῆς γένοιο, ἴσον δ' ἄπο-
χρῆσθαι ἀπεχθείας ἀδίκου καὶ χέριτος.
τὸ δὲ ξίφος, ἔχουσαν, ὡς εὐδελχίαι
τηρήσας, ταῖς ἀπειλαῖς τῶν πλάσμα-
τα παρὰ τῶν ἀλλῶν.

Τῷ αὐτῷ. σζδ.

Εἰ εἰ καὶ παράδοξον εἶναι δοκεῖ τὸ
ρήθρησόντων, μεγαλοφροσύνην πλὴν
μετὰ λόγου φρόνησιν εἶναι οὐδέποτε.
ἔ' γὰρ εἴπερ μὴ εἶναι κόλαξ, τῶτον
ἀλαζόντα γραπτόν. ἔδ' εἴπερ κόλαξ
εἴη καὶ ἀγενής, τῶτον μετρίοφρονα
νομιστέον, ἀλλὰ τὸ τὰ παρὰ τὰ ἑαυτοῦ
πράσσοντα, μὴ φροσύνην δὲ καὶ τῆ
πέλας, μηδ' αὐτὸν ὑπερπίντα ἀ-
πάντων, ἀλλ' ἐν τῇ παρὰ τὴν ἀ-
ξία τῇ ἐλευθέρῳ παρὰ τὴν, ἑαυτὸν
φύλασσοντα, μεγαλόφρονος μὲν γὰρ
εἶναι καὶ, ἔχ' ὑπερήφανον, ἀνδρείον,
ἔ' θρασυῶ. ὅπτι καὶ, ἔ' δουλοπαρεπι-
μετρίοφρονα, οὐ ταπεινοφροσύνην
ὑπερπίνοντα, ἐλευθέρῳ, ὅσοι ἀν-
δραποδῶδη. οἷός τῳ καὶ ὁ θεοφιλῆς Α-
βραάμ, ὃς λαφύρων μὲν ὑπερπρό-
τυ παρὰ τῶν καὶ σκύλων βαρβαρικῶν.
ἔ' ἐποδοχῶν δὲ, ἀπάντων ταπεινότερος
ἴσῳ, τὰ οἰκετῆς ἀπεχθείας ἀδίκου, ἔ'
θείας ὁμολίας ἀξιοῦμενος, ἔ' λέγειν, Εἰ
εἰμι γὰρ καὶ ἀσοδός, τῶτον ἔστιν, ὡς ἀλη-
θείας συναγαγεῖν εἰς ταυτὸ μετρίοφρο-
σύνην καὶ ταπεινότητα καὶ ἕψος, καὶ
τῶτον ἔστιν ἐλευθεριότητα δ' εἴξει ὑπερ-
φάνιας ἀπληλαγμῶν. οἱ δὲ ταῖς
κακίαις τῶν ἀρετῶν ὀνόματα
ὑπερπίντες, καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν
κακῶν, καὶ πάντα χεῖματα με-

carcere liberet. Quamobrē ei faue, vt qui,
non pecuniarum, sed pietatis atque gloriæ
causa ad hoc certamen se accinxerit.

Ausonio Correctori. 263.

Commodē, vir summa doctrina & elo-
quentia prædite, imperium administraris,
si equitatis quidem firmus custos fueris, ac
peræquē & ab iniquo odio, & à gratia &
faute te ipsum remoueas: ac denique im-
maculatum, quodad eius fieri queat, gla-
dium conseruaris, minis videlicet flagitiæ
coërcens & reprimens.

Eidem. 264.

Ego, & si mirum esse videatur id quod
dicturus sum, tamen μεγαλοφροσύνη (hoc
est animi magnitudinem) πλὴν μετὰ λόγου
φρόνησιν, (id est animi affectum cum ratio-
ne coniunctum) esse statuo. Neque enim
si quis ab assentatione abhorreat, hunc in-
ter arrogantes numerare oportet: nec rur-
sum si quis adulator & fordidus atque
ignauus sit, modestum hunc existimare
conuenit: verum eum demum, qui cum ea
quæ consentanea sunt, facit, tamen aduer-
sus alios minimè inflatur, nec se omnibus
anteponit, verum eo gradu atque ordine,
qui ingenuos viros decet, se ipsum continet.
Magnanimum enim esse oportet, non
superbum & arrogantem: fortem, non te-
merarium: suauem ac facilem, non abie-
ctum: seruilem, modestum, non humilira-
tis simulatorem: ingenuum & liberalem,
non seruilem. Cuiusmodi videlicet Abra-
ham erat, qui Persicas quidem manubias
& barbarica spolia contemnebat, in exci-
piendis autē hospitibus quibusuis homi-
nibus humiliorem se præbebat, seruilia ni-
mirum munera exequens: atque cum ad
diuinum colloquium admitteretur, dice-
bat, Ego sum terra & cinis. Hoc autē verè
modestiam & humilitatem ac sublimitatē
in vnum colligere est. Hoc inquam est in-
genuitatem à superbia puram ac liberam
demonstrare. Contrà qui vitiis virtutum